Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

«Scapă pe cei care sunt duși la moarte»

Doi domni bine îmbrăcați mergeau pe la miezul nopții pe străzile unei metropole. Foarte aproape în fața lor se târa cu pași obosiți un bărbat îmbrăcat ponosit, a cărui față era marcată de foame și disperare. Unul dintre domni l-a întrebat pe celălalt:

„L-ai privit cu atenție pe omul acela?"

„Nu. De ce?"

„Arată îngrozitor. Mă tem că înainte de ivirea zorilor își va fi pus capăt vieții."

„Dar, mă rog, cum ajungi la o asemenea presupunere?"

„Nu știu, dar omul așa arată. Cred că este de datoria noastră să-l ajutăm și să-l împiedicăm de la fapta sa funestă."

„Nu am nimic împotrivă. Dar dacă tu doar îți imaginezi toate acestea!?"

„S-ar putea. Dar, pur și simplu, am senzația precisă că nefericitul este pe cale să facă un pas fatal. Nu pot altfel, trebuie să-l urmăresc."

Celălalt a dat afirmativ din cap și amândoi prietenii au mers pe mai multe străzi după bărbatul acela. În cele din urmă, acesta a luat-o pe drumul spre râu. La un picior al podului s-a oprit și s-a holbat neclintit câteva minute în apele întunecate. Deodată și-a revenit și s-a pregătit să se cațăre peste balustradă. Atunci a strigat un glas ferm, liniștit:

„*Fratele meu,* dacă ești în necaz, sunt gata să te ajut."

La aceste cuvinte, „fratele meu", bărbatul a tresărit. Tremurând din toate mădularele, a pășit înapoi, și-a acoperit fața cu amândouă mâinile și a izbucnit în hohote îngrozitoare de plâns. Fără să fie în stare să spună vreun cuvânt, prietenii se uitau la nefericitul om. Apoi, cu fraze întrerupte, acesta a început să-și spună povestea: soția și copiii trăiesc în condițiile ce le mai sărăcăcioase, fără loc de muncă, fără pâine, cei mici strigând de foame, soția bolnavă, fără prieteni.

„Eram pe cale să mă arunc în apă", a încheiat el sinistru, „și la urmă totul ar fi fost cel mai bine."

Dar unul dintre cei doi prieteni, care îl numise „frate", a găsit un loc de muncă și un adăpost pentru el. Și astfel, un disperat a fost salvat nu numai de la moartea vremelnică, ci și de la moarte eternă.

Cuvântul lui Dumnezeu spune:

«Scapă pe cei care sunt duși la moarte și nu te retrage de la cei care merg clătinându-se la măcel. Dacă zici: „Iată, noi n-am știut aceasta!", nu va lua seama Cel care cântărește inimile? Și ... El răsplătește omului după lucrarea sa» Proverbe 24.11,12).

Titlul original: „Errette, die zum Tod geschleppt werden!"
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 330-331.